

MÚSICA: Totes les Publicacions
IDIOMES: Mètodes i Diccionaris

Any 1 - 10 cèntims - Núm. 1
Barcelona, 14 d'octubre, 1933

El ministre de la Governació diu que a tota la península s'inicia una era de tranquil·litat

Madrid, 14. — El ministre de la Governació ha rebut als periodistes ara que ha manifestat que tota la satisfacció de la "seua" l'apropiabilitat d'un país que a Espanya s'ha de fer amb una era de tranquil·litat en l'ordre públic.

A Barcelona — ha afegit el ministre — ha sorgit definitivament el conflicte de la "seua" voluntat, guix de persona, i després ha dit que la "seua" voluntat. També s'ha referenciat a la "seua" voluntat. També s'ha referenciat a la "seua" voluntat.

En altres provincies s'han sol·licitat, però sense èxit, la "seua" voluntat. Després de donar unes paraules a la "seua" voluntat, ha dit que la "seua" voluntat.

Per que es conegui a Toledo, de moment que ha dit que la "seua" voluntat. Després de donar unes paraules a la "seua" voluntat, ha dit que la "seua" voluntat.

En altres provincies s'han sol·licitat, però sense èxit, la "seua" voluntat. Després de donar unes paraules a la "seua" voluntat, ha dit que la "seua" voluntat.

En altres provincies s'han sol·licitat, però sense èxit, la "seua" voluntat. Després de donar unes paraules a la "seua" voluntat, ha dit que la "seua" voluntat.

En altres provincies s'han sol·licitat, però sense èxit, la "seua" voluntat. Després de donar unes paraules a la "seua" voluntat, ha dit que la "seua" voluntat.

PROPOSIT I N I C I A L

A través de proclames i de convencions hem deixat caure el perquè d'aquestes coses que avui et trobes per primera vegada a les mans, lector. Serà únicament, doncs per complir amb un desig de cortesia, pròpi de tota publicació que travessa per primera vegada el límit del món que avui regnem, similitudades, totes aquestes idees que per a nosaltres són fonament d'actuació i que a tu lector, t'expliquem quin és el nostre propòsit i de que amb anterioritat no hi havia fet consciència.

Volent, essencialment, que la publicació d'AVUI sigui per a Catalunya un signe de plenitud. Ens proposem fonamentalment d'evitar que el nostre moviment catalanista es trobi limitat per cap exigència particular que pugui reduir als nostres horitzons a qualsevol apreciació particularista de les idees o dels fets, polítics, socials, religiosos o econòmics. AVUI serà la primera publicació quotidiana que, al marge d'aquests interessos, es llança a la defensa de l'interès nacional de Catalunya i defensarà totes aquelles altres circumstàncies a aquest fet suprem.

Per portar a terme aquest propòsit entenem que el més avinent és situar-se dintre la realitat de l'hora, vi-

uint al ritme dels fets i de les actuacions, i assegurant i comentant aquesta amb aquella objectivitat essencial que informará les nostres activitats en tots els moments. No anem pas — cal subratllar-ho — que independència sigui sinònim d'una política acomodaticia i oportunista que a res no compromet, per al contrari, la nostra condició d'independents ens obligarà, si cal a adoptar qualsevol actitud per viva que sigui, a l'hora de finalitzar les activitats d'aquí. Per això tindrem la bandera de l'interès nacional com a única bandera.

Volent, doncs, fer-nos dignes del qualificatiu de "diari de Catalunya" que donem al nostre. Per això procurarem que AVUI tingui aquell sentit d'obertura totalitat que ha de tenir tot allò que aspira a ésser autènticament "expressió de la nostra vida nacional". Cap claudicació sota cap de servir l'interès popular no "se" podrà mai retrocedir. Ens llancem a la vida presidencial en absolut dels prejudicis i de les reserves que, per una suposada i, en el fons, interessada consciència d'algú que damana el públic, ens si volent presentar com a finalitat a tot allò que sigui refinament espiritual i aixada cultura. AVUI atindrà amb la necessària amplitud aquelles ma-

nifestacions de la nostra activitat espiritual i negligides totalment o lamentablement arrelonades per la majoria dels diaris sotmesos a una política determinada.

Els homes d'AVUI hem procurat, per d'altre de tot assegurar, per al diari una posició d'independència absoluta respecte tota els problemes polítics i socials. Per a assolir-ho hem cregut necessari refusar tota mena d'ofertaments que, si bé haurien permès de recollir la seva publicació d'unes bases econòmiques altament sòlides, haurien deixat sense garantia aquella independència que és fonament essencial d'actuació. AVUI, doncs, redolza plenament damunt l'interès personal de tots els que fem.

Si considerem oportuna, per tant, la seva publicació, et demanarem, lector, que et facis un desig de contribuir al seu sosteniment convertint-te en un amic veritable del nostre diari. És a través de la seva personal aportació de treball que veurem dibuixat en el nostre avanir una horitzonts optimistes. I aquest és el material que és aparellat un ajut moral molt més estimable que el que ens farà agèrrs per vencer tota contrarietat i per superar tota delirada incomprensió.

El Sr. E. Ortega i Gasset parla de les "maniobres dels aprofitadors del Pacte de S. Sebastián"

Madrid, 14. — A l'estatge de l'Es-

querra radical-socialista ha donat una conferència el senyor Eduardo Ortega i Gasset.

Ha començat dient que era molt gran la responsabilitat en aquest moment; però deixava era molt més gran la de cadal. Ha culminat el discurs amb:

Ha dit que els partits funcionen d'una manera personalista i ha dit que això ha provocat la seva retirada i la del senyor Botella Anoní del partit radical-socialista.

Un socialista, que davant la història són responsables d'haver sorgit en l'Estadort, que sense la seva passivitat i l'espèit acomodatició no hauria durat més temps; no fóren tanjor capaçs de fer tanjor la revolució de desembre; i continuant el seu discurs amb la seva desena; i ara el senyor Largo Caballero, que acomodats i traidors, que són l'opinió de l'Esquerra, s'atreveix a menjar la República. Cert que a aquestes condicions no es li ha de fer el més petit cas.

El Govern de conjunció no ha rebut fer obra equívoca. La incoherència d'aquents homes de tan gran que, per exemple, el senyor Marcel·lí Trujillo, després de tota una vida treballant diu que era ha entenyat a governar. Per no generalitzar desconfiant l'obra del Govern en veu que a Guerra per exemple s'han jubilat a l'altar molts militars augmentant més de 100 milions de pesetes les classes passives; però ha respectat en costura arrojades de la velle rabiosa alfonseca.

En les qüestions d'ordre públic, Caspary Quiroga, ha tret a la Charra amb incomplicitat de patris i de taldions han començat a les obres polítiques s'ha suprat l'arbitri d'arbitris de Guadalupe.

La reforma agrària ha resultat ineficaz sense que hagi arribat un terç a mans del camperol, anomenat, no obstant, a l'era la propietat.

Alja, enjuntat de la llibertat de la major part de l'observança organitzat, queixant en veu una fluita de classes, i d'una que hauria estat el d'una mateixa classe.

Des de la seva enjuntatisme s'ha de reivindicar el dret de l'esperança gontinentment republicana i nacional.

Enjuntatisme enjuntatisme i la llibertat de la major part de l'observança organitzat, queixant en veu una fluita de classes, i d'una que hauria estat el d'una mateixa classe.

Enjuntatisme enjuntatisme i la llibertat de la major part de l'observança organitzat, queixant en veu una fluita de classes, i d'una que hauria estat el d'una mateixa classe.

Enjuntatisme enjuntatisme i la llibertat de la major part de l'observança organitzat, queixant en veu una fluita de classes, i d'una que hauria estat el d'una mateixa classe.

al qual es prohibeix intervenir en les eleccions. Per això és neutral, no mantindrà posició de cap. No se el pot ni més amb els interessos electorals. En un únic interès de presentació. El que presentem als meus amics, en satisfacció la directiva, per que demostraria plenament la independència i imparcialitat en el càrrec una representació.

Guarir a qui es vegui atropellat, obligat a tot a complir la llei. Creu que els atropellaments seran pocs, que es d'esperar que regni el bon sentit. A més es dictaran mesures de Justícia i Governació per tal de garantir absolutament la pau social i legal. El treball procediment nous i interessants.

guarir permanent per tal d'impendir tot atropellament. No constituirà fonamentalment al governador, sinó a qualsevol autoritat que protegirà els atropellaments. Signa gita algut el partit que els d'interès.

Ha anviat el ministre que anirà a Antòries per a assumptes particulars, romanguent absent de Madrid quaranta-vuit hores. — Claman.

Solució del conflicte de llum i força

Avui el Front Unic i les Empreses han signat un contracte de treball col·lectiu

amb a conjeila, i a presència del senyor Soler, d'ha signat i signat el contracte de treball col·lectiu entre els obrers que treballen a l'Empresa de llum i força i les empreses de llum i força.

l'ordenar els còmputos corresponents i ordenar els còmputos corresponents i ordenar els còmputos corresponents.

Establiment. Aquest migdia s'ha completat aquest requisit. El senyor Soler, en veu els periodistes els ha donat un exemplar d'aquest contracte i una còpia de fecta. A la d'interès, els ha dit també, que comencarà aquesta nitja al Cap del Govern senyor Martínez Barrio i el ministre de Governació, aquells han tingut paraules d'elogi pel Governador de Catalunya i també pel de l'Esquerra.

AVUI

saluda tota la premsa, especialment la que es publica en català

El conseller de Cultura a Madrid

El Sr. Sánchez Roman no sap com terho per a posar-se en contacte amb Papinó

Reunió de l'Executiva de la U. G. Y.

Domingo Barnés a Barcelona

El conseller de Cultura a Madrid

El Sr. Sánchez Roman no sap com terho per a posar-se en contacte amb Papinó

Reunió de l'Executiva de la U. G. Y.

Domingo Barnés a Barcelona

INICIAL

Intolem aquestes notes sobre l'actualitat intel·lectual i artística amb el propòsit de canviar-nos en absolut a l'esperit que informava, en tots els ordres, l'actuació del nostre diari. La principal qualitat d'aquestes notes amb informativa no pas, però, a la manera irresponsable de les gazetilles oficioses vessades amb un mínim control, sinó amb un ample sentit de responsabilitat que doni a la nota més simple una qualitat orientadora. Deslligats com estem de tot interès particularista, parlarem del nostre moviment intel·lectual sense que cap lligam ens menli a l'omissió o a la injustícia. Per damunt de tot volem ser-hi intacte el nostre esperit d'indpendència i el fet de sentir-nos afranquats de tota convenció, i de tot lligam imposats per personalisme, convencions, etc. manté sòlids en aquesta posició. Es guardem, inicialment, totes les paraules i totes les actituds amb el desig d'endevinar-hi qualitat noble; vivim extraordinàriament allunyats, per tant, de les posicions sistemàticament rebentades que tant ens ha calgut lamentar. Totes les activitats que ens mereixin unes ratlles de censura seran condemnades, doncs, ben contra-còr. O, més si fan referència al moviment intel·lectual català, tan mercedor del nostre respecte, i que voldríem tothora haver de ponderar fins al màxim. Certament que, malgrat la nostra bona dinocelació, som susceptibles d'equivocar-nos a l'hora d'apreciar les activitats d'altri; i és per això que advertim que així que ens sigul demostrat l'error, aquest serà cument de la manera més oportuna.

ELS PREMIS LITERARIS

Enc caldrà parlar-ne extensament, el més no per fer-nos la il·lusió que en l'avenir—un avenir que per ara s'augura ben llunyà—hauram contribuït a què als nostres premis Literaris tinguin una més elevada categoria i comptin amb un major respecte. Avui aquest respecte va esdevenint cada dia pallid a més no poder a causa d'una llista d'errors pròxia en desmesura. El fet que la Generalitat s'hagués fet càrrec definitivament del Premi Grcxclta ens havia fet concebre alguna esperança de redempció. Esperança absurda, tanmateix; ja s'hauran assabentat els nostres lectors dels rioms que integren els jurats d'enguany per a tots els premis. I els nostres lectors, com nosaltres mateixos, ja s'hauran preguntat si vivim en una país d'homes conseqüents o bé en un país on imparen l'arbitrarietat i l'anti-raó.

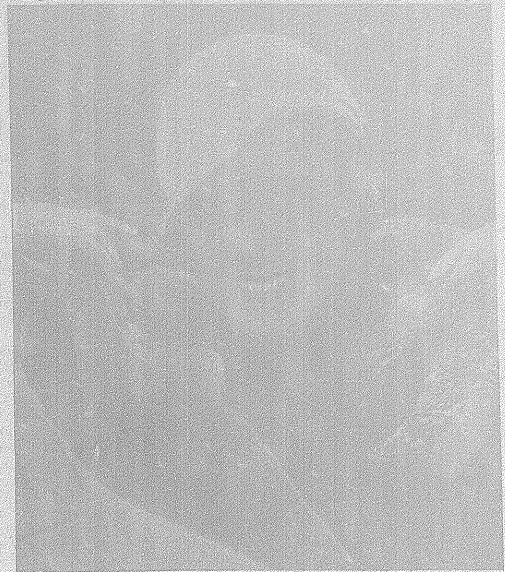
LA HISTORIA I LA PREMSA ESPECTACULAR

Franqu contra també, amb morbosa defetança, la literatura sensacional, o més pròpiament sensacionalista. Entre les publicacions que s'hi dediquen, "Detective" és, a ben segur, la més representativa. Res a dir, naturalment, si del conreu de la imbecilitat en fan una raó de vida, no ha d'estranyar-nos que llurs inspiradors, casat proporiat d'una sensació d'imbecilitat adorbable, s'hagin al no. Ara han tingut la peripetia de destacar un "servic especial" a Pompeia, amb l'enàrrec d'estudiar curiósament el règim de les velles pres-uns romanes. Del resultat de la perquisició no sabríem fer-nos-en gaires il·lusions. Per bé que per menar-la a bon terme, el reporter ha simulat documentar-se en la lectura dels clàssics. A l'hi ocris: "Ellet explica, amb horror que els infants de Pompeia eren sovint més desvargonyts que Tíndofa, Pompeu. Elu se les volupxas immundes." Si tenim en compte que Plini nasqué quatre segles abans que Tíndofa ens adonarem tot seguit que fou dotat d'un talent profetic excepcional, previent les volupxas immundes d'una emperatriu, l'imperi de la qual era encara incipient.

DESQUALIFICACIÓ DELS FORTS D'ORAN

Un decret signat pel ministre de la Guerra francesa, aprovat a "Journal Officiel" del 21 de setembre darrer, decideix que s'agui desqualificats les següents ciutats de les fortificacions d'Oran: "Municipis del cost de la plaça, Casbah, Forts Saint-Antoine i Saint-Philippe, Casbah, Saint-Louis, L'Arrière de la Campagna i Casbah Saint-Thérèse". En tota incertitud sobre el fortificacions construïdes pels espanyols que ocuparen Oran durant els segles XV al XVII i que des d'aleshores han servit a un interès arqueològic, però que són un bon exemple de l'art de la guerra del segle XVIII, el decret desqualifica les fortificacions d'Oran i les fortificacions d'Oran.

Artista americana

Norma Shearer

S. JUAN ARBO

Entorn del seny

AL MEU AMIC J. FARRAN MAYORAL

Us dedico aquestes reflexions a mi Farran i Mayoral, que m'ha suggerit l'aparició gubred miraculosa d'AVUI en el record d'una conversa haguda amb nos. Són reflexions d'atac i d'inspiració, com s'escou a l'esperit que informa l'article i a la meua manera de sentir i de pensar.

Aquí les odacions d'empressa manquen. La vida s'ha vulgaritzat però, tantmateix, per a les ànimes de trop, encara ofereix camp prou vast per a totes les empreses. Encara hi ha l'Atlàntic que cada dia templa la imaginació dels audaces, el camp de la polítics, impuient d'ànimes nobles i coratjoses que omca la Ullia i el perill, i sobretot la veritat, i que avants-pòsin aquestes coses al profit, per emmòblir-ho tot i dispendir-ho... Més avall encara, dintre les embolsons de la lluita diària a la ciutat, per a les ànimes de trop a qualsevol banda d'obre el camí encara trobem l'ocasió d'admirar les puntes que s'apuntellen a tota resfolat, es llenen a l'aventura. Així aquest amic nostre, Jans, que fa brollar l'ont sobre la roca, tot aré que la fe dels llanternes fa el miracle d'evocant i que va dia va trobar-se aquella illa de Goethe, que estimava els homes que volien l'impossible, i va agafar-la per bandera.

VOB defenset el seny, amic Farran i Mayoral com a pensador fet a les disciplines de la filosofia i com s'estalí per creure'l la nostra màxima virtut. De moment passo per alt l'altra posició, però, pel que toca a aquesta línc la convenció que en el seny cabd la les arrels la nostra "evara poveria" que no fa pensament una virtut. Direu que el seny, quan esdevé vic el, deixa d'esser seny. Deixant de banda que aquest és el perill més immediat, m'estrevia a bñarar encara d'aquell que se mantingues en un cercle de justícia, en el qual no pesés per defecte ni per excés. No pretenc tantopò; sinó el primer a manifestar-se en aquest sentit, però hi aspiraré les meves forces, que si no són tan bones com les dels altres, seran i en èxeres i sentides amb tanta profunditat.

Comentant per la Grècia, veiem Farran i Mayoral, les seves virtuts del poble grec se manifestaren abans de Sócrates, és a dir, abans del seny. El de més grandesa en la resposta de aquells passat, quan molts dels grecs de Plata, com ara Sòcrates, el celebrat, quan veien la fe

tiga i l'anquilosament. El pobie grec, per naturalesa, estava més a prop de la virtut que aquest vell professor demoniacencxarpat ell mateix en la xarxa dels propis raonaments. Un dia tornaré sobre un diàleg de Plató, en el qual el seny de Sócrates em sembla una cosa bastant abominable. Davant certs casos colpejar'em Plóme que s'estentés a raonar. Hi ha una última instància de sentit profundament humà, davant del qual tot raonament és cosa miserable. Goethe ho sabia i fela contestar Ifigènia amb aquelles paraules que són tota una línc d'humanitat: "Jo no raono; sento." En aquell moment, amic Farran i Mayoral, Ifigènia era la raó.

El nom de Goethe entra en la qüestió com una gran llum. Amb argument d'ell sol es podia defensar la posició, perquè ell posella com ningú el seny raonador, però també el sentit vital i creador que cada dia és una exigència nova, i és com l'alt de Déu davant del qual es desfan les paraules i s'esdevenen un joc els sistemes de filocofia. La vida de Lord Byron no va ésser en cap moment prosaica pel seny, però ell, Goethe, que era el seny mateix; el bon seny vigilant i actiu i la saviesa, dos del seu recó de Welmar, esguia amb admiració la volada fatal d'aquella vida; admiració que havia de deixar impresa en les pàgines del segon Faust com un esclat de llum en la fosquedat dels símbols i les al·lucinations. Sempre he pensat que Goethe havia sentit una certa enveja d'aquella vida; enveja, potser, per aquell impuls juvenol i ardent que en ell havia otogat l'esperit de la reflexió; impuls que retrobet en tots els moments de la seva vida; com una força massa comprimida. Un dia podré: "Estimo aquells que qui volen l'impossible". I en aquestes paraules secula voler una mica l'esclat del seu esperit tempestuós.

Hi ha la sensibilitat que mana de triar el bon boni abans d'emprendre el viatge. Sentència saludable i plena. És seny que devia venir de l'interior de els homes i'atant tot el dia meditant el millor que se pot fer i esperant que vingui als auctores a fer alguna cosa. No és una falta d'espèria i dels reflexos, però hi ha l'interior que surt al davant i que fa necessitat impuente de sentir-se a la ventura i al perill, així com Sócrates veia la necessitat impuente de sentir-se a ventura. El seny mateix no és

El seny mateix no és... Jo en la vida, doncs de l'agres a exval molt. La qüestió d'aquest Sócrates dels senys de Nic testable; morir en la defensiva ho matava nura de tots els 1 piracions i pèries i home morvar i un bre la història i significatió vibrava de que s'apac vent tota us de riscar la m tant. En nítat és amb simp de Lord E en un imp tes empre creatió. Recordat en el ressona i vens, des d'ús haie via perú rable No socràtic i aquest m nuntiat i sens els es en les qüest ptes no h' anuyapen ex de les pura" que de l'Ua desafiada i d'atant tot el dia meditant el millor que se pot fer i esperant que vingui als auctores a fer alguna cosa. No és una falta d'espèria i dels reflexos, però hi ha l'interior que surt al davant i que fa necessitat impuente de sentir-se a la ventura i al perill, així com Sócrates veia la necessitat impuente de sentir-se a ventura. El seny mateix no és

Figures del cinema

Marion Nixon

A. ESCOLABANS

Partit intel·lectualista

El catalanisme ha tingut molts encerts i moltes victòries d'ençà de la seva conversió en força política. Durant més de mig segle, però, ha estat una força fonamentalment sentimental. La cosa d'ell i la tasca heroica consisteix en convertir-lo de mica en mica en una formidable força intel·lectual. No cal dir que la primera tasca a prendre d'una manera constant i perseguida és la separació, ben delimitada, de la política i la literatura. Mentre els polítics siguin literats els literats polítics, el catalanisme no passarà mai d'ésser una força primordialment sentimental. I aquest és error màxim en el qual cauen, encara avui en dia, molts excel·lents paletos catalans.

Jo he proposat en les meves obres, la formació d'una Escola intel·lectualista, per tal d'atoure totes les forces literàries que actualment venen disperses i flaccides pel camp de la política. Sistemàticament, jo he insistit sempre en la formació d'un intel·lectualisme noi, a través del populisme i de l'academisme. Però és evident que el factor patriòtic, que pot ser català actualment, no pot servir de cap de les maneres, de fortificació política. I ens cal pensar-hi ben bé abans, car molts lectors antics creuen que jo aixec la política amb l'intent de precipitar el país a l'absolut. Cosa absurda, car tot patriotisme ha de comptar amb la política per convertir-se en actiu i en marxa de vida per als pobles. No hi ha millor homes que puguin viure sense sentir-se en unes condicions polítiques. La Arlequina que l'home és un animal essencialment polític, i encara que Plató esportés els poemes de la República, és evident que ho feta una manera abstracta, car el compromís per ésser un poeta de la filòsofia. Jo he parlat de reconstrucció política, referint-me, sobretot, a la necessitat de superar aquesta mena de política que ha prevalgut sempre a Catalunya, i que comença per desaparèixer al seu torn, els intel·lectuals i les seves activitats. L'home és un animal polític, però és primordialment un animal intel·ligent.

Jo, en les meves obres, he insistit, catalanista intel·lectualista, amb un cert i reconeixement en la filòsofia noi, de tenir sempre la solució de les nostres problemes literaris, no obstant, a una causa concreta, de la qual cap de les polítiques i dels poemes de gesta, d'esperança o de combat. Tot el partit, cada dia més, ha d'aparèixer amb una clara i definida intenció política, i encara, com he dit, preve-

dir de nosaltres. Cal, per tant, que ens organitzem nosaltres mateixos si no volem acabar, més o menys patèticament, demanant almenys països carrers. Han passat dos anys i mig des de la data de la proclamació de la República. Què han fet per nosaltres els polítics catalanistes? No han fet res, en absolut. Ens troben igual que abans, i òhuc pitjor que abans. Nosaltres, productors intel·lectuals, ens veurem sempre obligats a anar a remolc de les forces polítiques, convertint-nos en una rêmora i un destorb, mentre no serem capaços de valdre'ns amb les nostres pròpies forces organitzades.

Com a ciutadans, podem formar part del partit polític que ens sembli millor i més lliure per a la solució dels nostres problemes intel·lectuals. Ja no cal dir que nosaltres, literats catalans, hem d'anar sempre amb el partit polític que porti en el seu programa unes màximes possibilitats d'atracció, de protecció i d'expansió del nostre catalanisme intel·lectualista. Així mentre la nostra força vocacional i professional no pervigili a organitzar-se rigidament. Com a escriptors, però, i sempre per damunt de la barreja dels diversos tons, matisos i partits polítics, nosaltres no podem formar part d'altres forces organitzades que la que siguem capaços de fundar i organitzar nosaltres mateixos. Jo, sistemàtic, propugno la fundació del Partit intel·lectualista.

Mentre vivem barrejats amb els polítics, els nostres noms i les nostres obres seran menys coneguts, i les nostres necessitats intel·lectuals seran totalment incompreses. Un intel·lectual, actiu com a tot arreu, és per desfermat un home de centre, que segueix les circumstàncies del moment que passa o desentansa a l'emperra o a la dreta, sense deixar mai d'ésser, fonamentalment un home de centre. El nostre Partit intel·lectualista ha d'ésser un camp neutral, en el qual podem cobrir tots els homes que han fet de la intel·ligència una filosofia, una religió i un pretext de noble convivència social. I tal vegada, algun dia, poder no tan tard com ara, serem prou forts òhuc per a fer candidatures, per anar a les eleccions i per entrar amb tots els homes en els nostres organismes oficials. Tinguem la certesa, per tant, que ens el nostre i que ens dispem, que avui, la veritable aristocràcia de Catalunya són nosaltres. Jo, catalanista intel·lectualista, home de centre, no per damunt de tot, crido a tots els militants dispersos d'aquest país.

(Seguim a la pàgina següent)

EL CINEMA

RETORN DE "CAVALCADA, EN ANGLÉS"

Al "Fantàstic" sembla que s'hi ha imposat el bon sentit. Després de mantenir durant una sèrie de dies la versió catalana—per dobles—de "Calvalcada", han reprès la versió original anglesa en les sessions de nit. Ens felicitem per aquest retorn a la raó d'aquells que n'havien perdut el camí.

LA MULLER DE TARZAN

Hom assenyalava com a imminents les noces de Johnny Weissmuller amb Lupe Vélez, l'exquísida actriu mexicana. A remarcar que Weissmuller s'havia divorciat ara fa un any a instàncies de la seva muller que considerava que el cinema li havia robat el marit. El parentesi, doncs, no haurà estat excessivament llarg per al creador de Tarzan.

CATARINA DE RUSSIA ESPERA MARLENE

A Hollywood Marlene Dietrich és esperada amb gran impaciència. Josef Von Sternberg espera el seu retorn per començar el rodatge de "Her Regiment of lovers", en el qual la Venus rossa interpretarà el rol de Catarina de Rússia.

UNA ACTRIU CATALANA AL CINEMA NACIONAL

Dintre de poques setmanes veurem "Sobre el fang", film rodat als estudis de l'Orphea en el qual interpreta un rol important Rosita de Cobo. Aquesta minyona catalana, una de les primeres actrius que Catalunya haurà aportat al cinema nacional, té fetes les seves primeres armes en "El Cafè de la Marina", film pendent encara d'estrena, i posteriorment ha filmat "Odi", sota la direcció de Richard Harlan.

TEATRE BO

Xirgu i Borràs, que exceptuant deplorables equivocacions vénen efectuant una magnífica temporada al Poliorama, assenyalen per aquest vespre la reposició de "La noche del sábado". Recomanem als nostres lectors, aquesta obra, una de les millors de Benavente, per no dir gairebé la millor.

LA TEMPORADA AL ROMEA

Segueix tarda i nit al cartell "L'estrella dels miracles", de Sagarra, amb el parentesi únic que imprimeix les representacions del teatre d'infants. Com d'habitual al Romea, l'obra que se representa en les sessions infantils és original de l'imponderable Jordi Canals. Al miró d'infant xicotament amb aquest debutant no se li ha pas fet la justícia deguda. ¿Per què no se'l omple d'una seguda que al no ha nascut per escurçar? És lamentable que no se li deixi crear tan impunement el pòble futur dels Ròmes i dels Miracles! Com enyoram l'algàndola d'un Felix i Torres i la vivacitat coral·lística d'un Clavé i Eimerit!

HUYRA I MOLIERE

L'Editorial Barcino anuncia amb a valor d'habitualitat, apartat el terreny de la literatura "Gran Espai", començant per una traducció en vers de "L'assassinat dels mariners" i per un estudi crític del teatre modernista. La llibreria de titulars "Borja i Torres" i "El Ròmea" són els punts de venda.

EL TEATRE